

Για τι έχυσε το αίμα του ο ουκρανικός λαός και στο όνομα τίνος ενδεχομένως να το χύσει στο μέλλον; Για τα συμφέροντα της εγκληματικής ολιγαρχίας; Για τη νεοναζιστική μειονότητα; Για τον ευρωπαϊκό ή για το ρωσικό ιδιοκτήτη; Πότε θα είμαστε έτοιμοι να χύσουμε το αίμα μας για τα δικά μας συμφέροντα; Για τα συμφέροντα των εργαζομένων; Για τους εαυτούς μας και όχι για τους πολιτικούς, την αντιπολίτευση, τη γραφειοκρατία, τα αυτοκρατορικά ή εθνικά συμφέροντα; Ναι, χρειαζόμαστε έναν αγώνα! Χρειάζεται να ανατρέψουμε την κυβέρνηση. Αλλά δεν χρειάζεται να βάλουμε στη θέση της μια νέα!

Ναι, αυτο-οργάνωση, αλλά στο όνομα της αυτοδιεύθυνσης! Και όχι να παραδοθούμε σε νέους ολιγάρχες, ακόμη και αν μιλούν σωστά ουκρανικά. Δεν χρειαζόμαστε ένα δεξιό Μαϊντάν, ένα Μαϊντάν χειραγωγημένο από τους πολιτικούς και τις οργανώσεις, αλλά μια νέα Μαχνοβτσίνα. Ένα κοινωνικό επαναστατικό κίνημα των πλέον μειονεκτούντων τμημάτων του λαού, ενωμένων σε ένα κοινό σκοπό: τη γέννηση μιας κοινωνίας χωρίς δούλους και αφέντες!

Στις 19 Ιανουαρίου, είδαμε πώς η Ουκρανία βαφτίστηκε. Με αίμα, φωτιά και νερό. Ο δαίμονας βγήκε από το μπουκάλι, η πολιτική στρατηγική του Μαϊντάν (“πλατεία” στα ουκρανικά) απέτυχε. Μια πολιτική αντιπαράθεση σαν την “Πορτοκαλί Επανάσταση” του 2004 μετατράπηκε σε ταραχές από το πιο ριζοσπαστικό τμήμα της αντιπολίτευσης.

Ξεκίνησε όταν το Κοινοβούλιο, με ταχύτητα ήχου, θέσπισε ένα πρωτότυπο σύνολο νόμων. Βουλευτές του Κόμματος των Περιφερειών, πρότειναν τη γρήγορη μετατροπή της “ολιγαρχικής δημοκρατίας” σε “αστυνομική δικτατορία”. Όπως εξήγησαν αυτοί οι επίδοξοι μεταρρυθμιστές στους δημοσιογράφους: “κάναμε αυτή την πρόταση σε σχέση με την επιδείνωση της κοινωνικο-πολιτικής κατάστασης στην Ουκρανία.” Δεν ήθελαν να επιδεινωθεί, και την επιδείνωσαν ακόμη περισσότερο. Αυτό το πέτυχαν άψογα. Το κυρίαρχο κόμμα μάλλον δεν θα μπορούσε να κάνει χειρότερο βήμα. Αλλά η εξουσία, δυστυχώς για αυτούς, έχασε χρόνο για ανάληψη αποφασιστικής δράσης. Οι άνθρωποι στο Μαϊντάν επιβεβαιώθηκαν. Είχαν ήδη αισθανθεί τη δύναμή τους. Και δεν είχαν καμία πρόθεση να παραιτηθούν από αυτή. Νόμοι κατά του εξτρεμισμού θεσπίστηκαν την Κυριακή, συμβολικά στην Εορτή της Βάπτισης.

Και τότε, τι καταπληκτική σύμπτωση, κάποιοι άγνωστοι θιασώτες της αντιπολίτευσης φώναξαν στο πλήθος: “Πάμε στην οδό Χρυσέβσκοχο! Να κάνουμε έφοδο στα κυβερνητικά κτίρια!”. Και πήγαν. Δεν έχει σημασία ότι από το βήμα φώναξαν ότι αυτό δεν είναι σύμφωνο με το σχέδιο και κανείς δεν πρέπει να πάει. Η διαμαρτυρία άρχισε να βγαίνει εκτός του ελέγχου των ηγετών. Το βράδυ, ενισχυμένα στρατεύματα των ειδικών δυνάμεων “Berkut” βγήκαν στους δρόμους και προσπάθησαν να θέσουν τους θεσπισμένους νόμους της κυβέρνησης σε ισχύ. Ένα αστυνομικό κανόνι νερού πήρε θέση ενώπιον των διαδηλωτών. Το βάπτισμα άρχισε! Κανείς δεν περίμενε να είναι έτσι. Αλλά οι υπογεγραμμένοι από τον Γιανουκόβιτς ηλίθιοι νόμοι προκάλεσαν εξέγερση, εμφύσησαν νέα δύναμη στους διαδηλωτές, ένωσαν πολλούς, οι οποίοι πριν κοίταζαν ήρεμα όλα όσα συνέβαιναν, με τους ενεργούς διαδηλωτές.

Τώρα, η πλειοψηφία του ουκρανικού πληθυσμού είναι εναντίον της κυβέρνησης. Οι ειρηνικές διαδηλώσεις μετατράπηκαν, στην πράξη, σε οδομαχίες, η διαμαρτυρία ξέφυγε από τον έλεγχο των ηγετών της αντιπολίτευσης. Οι Γιάτσενιουκ και Ταϊνίμποκ αποκηρύσσουν τη βία. Οι μαχητές αποκαλούνται προβοκάτορες. Ο Κλίτσκο προσπαθεί να σταθεί ανάμεσα στις ειδικές δυνάμεις και τους μαχητές του Μαϊντάν με την ελπίδα να σταματήσει την αιματοχυσία. Αλλά δεν τα κατάφερε. Οι μαχητές του Μαϊντάν αποτελούνται κυρίως από ακτιβιστές του λεγόμενου “Δεξιού Τομέα”. Αυτό λέει πολλά. Στο δρόμο κυριαρχούν ακραίοι εθνικιστές και νεοναζί. Έχουν μια μοναδική ευκαιρία να πάρουν το βάπτισμα του πυρός και σκλήρυναν στις μάχες με την αστυνομία. Δίνουν τον τόνο της “επαναστατικής Μαϊντάν”. Ακολουθούνται από κοινούς ανθρώπους. Οι ακροδεξιό οργανώνονται, ενώνονται, ρίχνουν συνθήματα και έχουν στρατηγική. Και έχουν στήριξη από τους περισσότερους πολίτες που ήρθαν στο Μαϊντάν και οι οποίοι, στην αρχή, ήθελαν “μόνο” να εκφράσουν τη δυσαρέσκειά τους για τη σημερινή κυβέρνηση. Στις 19 Ιανουαρίου το βράδυ, το Μαϊντάν χωρίζεται σε “νόμιμους” και “παράνομους”. Οι Γιάτσενιουκ και Ταϊνίμποκ συναντιούνται με τους υποστηρικτές τους στην Πλατεία Ανεξαρτησίας (Μαϊντάν), και οι ριζοσπάστες ηγούνται στις οδομαχίες στην οδό Χρυσέβσκοχο.

Ενώ οι Ουκρανοί εθνικιστές γιορτάζουν την κορυφαία στιγμή τους με κυβόλιθους και ρόπαλα, ενώ απαγάγουν και χτυπούν μπάτσους, και φωνάζουν χαρμόσυνα “Yolka!” σε καμένα αστυνομικά λεωφορεία, οι ρώσοι σωβινιστές τρίβουν τα χέρια τους και γιορτάζουν τη νίκη τους. Ένας ρώσος ηγέτης του απαγορευμένου Εθνικού Μπολσεβίκικου Κόμματος, κομμουνιστής και εθνικιστής, ο Λίμονοφ, δήλωσε ότι η Ουκρανία διασπάται και σε κάθε περίπτωση είναι καλό για τη Ρωσία. Αφήστε το δυτικό τμήμα της Ουκρανίας να το πάρει η Ευρώπη, και το αριστερό τμήμα, με πρωτεύουσα το Χάρκοβο, θα γίνει φιλο-ρωσικό! Τέτοιες είναι οι προσδοκίες των Ρώσων ιμπεριαλιστών.

Οι ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ είναι, επίσης, σε θέση ετοιμότητας. Ο εκπρόσωπος του Εθνικού Συμβουλίου Ασφαλείας των ΗΠΑ στο Λευκό Οίκο, Κέιτλιν Χέιντεν, κατηγόρησε την κυβέρνηση της Ουκρανίας για την κλιμάκωση της κατάστασης. Ο Χέιντεν απαίτησε την απόσυρση των ειδικών δυνάμεων από το κέντρο του Κιέβου και την έναρξη διαλόγου με την αντιπολίτευση. Σε αντίθετη περίπτωση, είπε, οι ουκρανικές αρχές να περιμένουν επιβολή κυρώσεων. Σημείωσε ότι η κατάσταση έχει επιδεινωθεί λόγω του γεγονότος ότι η ουκρανική κυβέρνηση δεν αναγνωρίζει τα δικαιολογημένα παράπονα του λαού. Είναι ενδιαφέρον, τι κυρώσεις περιμένει και η κυβέρνηση των ΗΠΑ, καθώς αγνοεί τις διαθέσιμες διαμαρτυρίες του λαού της... Σιάτλ '99, Occupy Wall Street...

Το φάντασμα του εμφυλίου πολέμου που θα διαιρέσει τη χώρα μας σε δύο μέρη -το αριστερό και το δεξιό, με τα σύνορα κατά μήκος του ποταμού Δνείπερου- ίπταται ήδη. Σε Λβιβ και Ιβανό - Φράνκισκ ήδη χτίζουν οδοφράγματα. Θα χαϊρόμασταν για όλα αυτά αν το Μαϊντάν ήταν αριστερό. Δυστυχώς, είναι άκρως δεξιό. Και παρά το γεγονός ότι η κύρια επωδός των διαδηλωτών ηχεί σαν “ο λαός ενάντια στην διεφθαρμένη αρχή”, αντιλαμβάνεσαι ότι αυτό αφορά εξίσου και την άλλη αρχή. Και την αρχή η οποία δεν είναι καλύτερη από εκείνη κατά της οποίας στρέφονται οι διαμαρτυρίες.

Τα γεγονότα είναι πολύ παρόμοια με τις “επαναστάσεις” των πρόσφατων χρόνων που πραγματοποιούν ένα ξένο σενάριο. Η Αραβική Άνοιξη είχε γίνει για μας μια αρνητική εμπειρία και ένα μάθημα για να συνειδητοποιήσουμε ότι αυτοκρατορίες, τόσο στην Ανατολή όσο και στη Δύση, περιμένουν να διαιρέσουν την Ουκρανία και να την κάνουν αποικία τους. Το Μαϊντάν είναι αδιέξοδο. Και θα οδηγήσει μόνο σε απώλεια της ανεξαρτησίας, σε ένα αστυνομικό κράτος, δεν έχει σημασία με ποια παραλλαγή. Σε μια φιλοδυτική δημοκρατία, ένα εθνικιστικό καθεστώς, ή ένα ολιγαρχικό μονοπώλιο...

Σε όλο αυτό το βάπτισμα του αίματος, ένα σημαντικό νήμα χάθηκε. Για τι έχυσε το αίμα του ο ουκρανικός λαός και στο όνομα τίνος ενδεχομένως να το χύσει στο μέλλον; Για τα συμφέροντα της εγκληματικής ολιγαρχίας; Για τη νεοναζιστική μειονότητα; Για τον ευρωπαϊκό ή για το ρωσικό ιδιοκτήτη; Πότε θα είμαστε έτοιμοι να χύσουμε το αίμα μας για τα δικά μας συμφέροντα; Για τα συμφέροντα των εργαζομένων; Για τους εαυτούς μας και όχι για τους πολιτικούς, την αντιπολίτευση, τη γραφειοκρατία, τα αυτοκρατορικά ή εθνικά συμφέροντα;

Ναι, χρειαζόμαστε έναν αγώνα! Χρειάζεται να ανατρέψουμε την κυβέρνηση. Αλλά δεν χρειάζεται να βάλουμε στη θέση της μια νέα! Ναι, αυτο-οργάνωση, αλλά στο όνομα της αυτοδιεύθυνσης! Και όχι να παραδοθούμε σε νέους ολιγάρχες, ακόμη και αν μιλούν σωστά

ουκρανικά.

Υπάρχει ένας τρίτος δρόμος. Ο δρόμος της επανάστασης του λαού. Όχι σχεδιασμένες πολιτικές στρατηγικές των κυρίαρχων ελίτ, αλλά μια επανάσταση, το θέμα της οποίας είναι ότι οι αυτοοργανωμένοι εργαζόμενοι κατανοούν με σαφήνεια τα συμφέροντά τους και γνωρίζουν με σαφήνεια όχι μόνο σε τι αντιπαρατίθενται, αλλά, το πιο σημαντικό, αυτό που επιδιώκουν! Δεν χρειαζόμαστε ένα δεξιό Μαϊντάν, ένα Μαϊντάν χειραγωγημένο από τους πολιτικούς και τις οργανώσεις, αλλά μια νέα Μαχνοβτσίνα. Ένα κοινωνικό επαναστατικό κίνημα των πλέον μειονεκτούντων τμημάτων του λαού, ενωμένων σε ένα κοινό σκοπό: τη γέννηση μιας κοινωνίας χωρίς δούλους και αφέντες!

Τι να κάνουμε τώρα; Συγκεντρώστε τα άτομα που είναι σε θέση να δεχθούν μια τέτοια λογική αγώνα. Συνενώστε τους. Εργαστείτε για τη δημιουργία ενός μαζικού κινήματος. Εγγενώς αναρχικό. Δημιουργείστε έναν ισχυρό πυρήνα της αναρχικής οργάνωσης.

Το Μαϊντάν θα τελειώσει. Και δεν έχει σημασία πώς θα τελειώσει, το αποτέλεσμα του δεν θα είναι προς όφελος του λαού. Δεν θα είναι υπέρ των σκληρά εργαζομένων, των φτωχών και μεσαίων στρωμάτων των φοιτητών, των ανθρακωρύχων, των χωρικών, των κατοίκων των παραγκουπόλεων των αστικών κέντρων. Δεν θα είναι προς όφελος της πλειοψηφίας των ατόμων που έχυσαν το αίμα τους στις 19 Ιανουαρίου στο Κίεβο. Και τότε το επόμενο βήμα μας είναι να αποτρέψουμε ένα επόμενο Μαϊντάν, και να καταβάλλουμε κάθε προσπάθεια για να ξεκινήσει μια νέα ιδέα του Μάχνο. Μια νέα φάση του αγώνα έρχεται. Αυτός ο αγώνας θα διεξαχθεί νόμιμα ή υπόγεια, σε μια αποικιακή χώρα διχασμένη από τις αυτοκρατορίες, ή σε ένα ναζιστικό ενιαίο κράτος, αν οι εθνικές ολιγαρχίες κερδίσουν ή η μεταπρατική αστική τάξη. Είμαστε κάτω από το μαύρο πανό της εργασίας ενάντια στο κεφάλαιο και το κράτος!

Και όσοι συμφωνείτε μαζί μας – ενωθείτε!

samurai

RKAS them. Makhno

19 Ιαν 2014

Μετάφραση: εργατική εφημερίδα Δράση από tahriricn

Η RKAS - Επαναστατική Συνομοσπονδία Αναρχικών είναι μια διεθνής αναρχοσυνδικαλιστική συνομοσπονδία. Τμήματα και μεμονωμένα μέλη της RKAS

υπάρχουν στην Ουκρανία, τη Ρωσία, τη Γεωργία, τη Βουλγαρία.

Πηγή:εργατική εφημερίδα Δράση